

Kristan Higgins

ESKÜVŐ ÚJRATÖLTVE

Romantikus *Regények*

Kristan Higgins

ESKÜVŐ
ÚJRATÖLTVE

GENERAL PRESS
KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe
The Best Man

Copyright © 2013 by Kristan Higgins
By arrangement with Maria Carvainis Agency, Inc.
and Lex Copyright Office.

Translated from the English THE BEST MAN.
First published in the United States by Harlequin Book S.A., New York.

Hungarian translation © Pálfalvi Iлона

© General Press Könyvkiadó, 2018

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
PÁLFALVI ILONA

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISSN 1586-6777
ISBN 978 963 452 128 0

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő SZABÓ PIROSKA
Készült 23,5 nyomdai iv terjedelemben

Harmadik fejezet

Levi Cooper a középiskola utolsó évének elején találkozott Jeremy Lyonnal. Nem számított rá, hogy valaha is barátok lesznek. Hiszen nem így működik a világ – gazdasági szempontból.

Manningsport a Keuka-tó partján terült el. A főteret hangulatos üzletek szegélyezték: régiségboltok, egy menyasszonyiruhaszalon, egy kis könyvesbolt, valamint O'Rourke-ék kocsmája meg a Hugo's, egy francia étterem, ahol Jessica Dunn pincéernősködött. Aztán ott volt a Hegy, a település fölé magasodva: a gazdag gyerekek lakóhelye, akiknek a szülei bankárok, ügyvédek, orvosok voltak, vagy szőlőbirtokkal rendelkeztek: a Kleinek, a Smithingtonök, a Hollandok. Áprilistól októberig ontották a buszok a turistákat, akiket vonzott a gyönyörű tó és a környéke: megkóstolták a borokat, majd magukkal vittek egy-két rekesszel.

A tótól távolabb terültek el a régi mennonita farmok: felkúsztak a dombokra, amelyeket fekete-fehér foltos tehének pötyözték, sötét ruhába öltözött férfiak vaskerekű traktorokat vezettek, hétvégeként a főköttöt és hosszú szoknyát viselő asszonyaik sajtot és lekvárt árultak a helyi kézművespiacon.

A köztes területek teljesen más jellegűek voltak. Levi a szőlős-hegy túloldalának az aljában lakott, ahol a Hegy árnyékában hamarabb beköszöntött az este. A településnek ebben a végében volt a szeméttlerakó, egy mocskos vegyesbolt meg egy automata mosoda, ahol a helyi legendák szerint drogot lehetett venni.

Az általános iskolában a gazdag szülők az egész osztályt meghívták a gyermekeik születésnapjára, és Levi is eljárt ezekre az eseményekre Jessica Dunn-nal és Tiffy Amessel. Igyekeztek jól nevelten viselkedni, és megköszönték az anyukáknak a meghívást, átadták az ajándékot, amely meglehetősen megterhelte a heti költségvetést. Persze viszontmeghívás szóba sem jöhetett. Az ember nem hívja meg az egész osztályt a születésnapjára, amikor egy lakókocsiparkban él. Lehet, hogy az iskolában együtt lógtak, nyáron együtt ugráltak a Meering-vízesésbe, de a gazdasági egyenlőtlenség elég hamar szétválasztotta őket. A gazdag gyerekek ko-

rán dicsekedni kezdtek a menő ruháikkal, az új autóval, amellyel a szüleik jártak, meg azzal, hogy hová mennek nyaralni, és az igazán senkit sem érdekelt, hogy ők a Henley-dokkhoz mentek horgászni.

Így Levi Jessicával és Tiffyvel csavargott, meg Segglik Jonesszal, akinek a valódi neve Ashwick volt (a kölyök anyja megszállottan rajongott valami brit tévésorozatért, és nyilván nem sok érzeke volt a gyerekekhez meg a nevekhez). Levi a féltestvérével a West Lakókocsiparkban nőtt fel, egy olcsó, az átlagosnál kétszer szélesebb mobil házban, amely két helyen is beázott, hiába próbálta többször is betömni a lyukakat. Amikor Sarah megszületett (és egy újabb pasi tűnt el a térképről), Levi tízéves volt. A mobil ház meglehetősen szűkösnek, de tisztának bizonyult, és ők boldogok voltak ott. Levi egyáltalán nem találta borzasztónak, de azért a nyomába sem ért a Hegynek vagy az Ófalunak. Mindenki tisztában volt a különbséggel, vagy ha mégsem, akkor vagy lövése sem volt a valóságról, vagy nem volt idevalósi.

Egy hónappal azelőtt, hogy az utolsó tanév megkezdődött volna, a futballedzés első napján az edző bemutatott nekik egy új diákot. Jeremy Lyon olyasvalaki, „aki megtanítja nektek, lusta vénasszonyok, hogyan kell futballozni” – mondta, és a srác körbe ment, hogy a csapat minden egyes tagjával kezét fogjon.

– Szia, Jeremy vagyok, mi újság? Örülök, hogy megismerhetlek. Jeremy Lyon, örülök, hogy találkoztunk, haver.

Meleg – ez volt az első, ami Levi eszébe jutott.

De úgy tűnt, a többiek nem osztják a véleményét – talán azért, mert Jeremy jól játszott. Egy óra elteltével nyilvánvaló volt, hogy igencsak jól megy neki a futball. Mintha évekig játszott volna az NFL-ben – a srác százkilencven centi magas volt, sziklakemény izmokkal és olyan testalkattal, amellyel könnyedén visszavert három fedezetet is, akik megpróbálták földre húzni. Hihetetlenül pontosan dobott, és senki más nem tudott úgy végigcikázni a védők között, és becsúszni a gólerületre, mint ő. Az edző Notre Dame-i elterelő hadműveletnek hívta a módszerét.

Levi feladata szélső elkapóként az volt, hogy minél közelebb kerüljön a gólvonalhoz, megkaparintsa azokat a gyönyörű passzokat. Elég jól ment neki a futball – bár annyira azért nem, hogy ez

zel ösztöndíjat szerezzen az egyetemre, amiben az édesanyja reménykedett –, Jeremy azonban egyenesen nagyszerű volt. Négy óra elteltével a csapat már azt latolgatta, hogy kilenc év után ez lehet az első szezonjuk, amelyet megnyernek.

Az első hét péntekjén Jeremy mindenkit meghívott magához egy pizzára. És micsoda helyre! Modern és fényűző házban élt, mindenütt ablakok, a konyhakő úgy fénylett, hogy Levi inkább levette a cipőjét. A nappali bútorzata fehér és fényes volt, mint a filmekben. Jeremy szobájában egy hatalmas franciaágy állt, és a legkorszerűbb notebook, valamint egy óriási képernyőjű tévé kápráztatta el őket, ráadásul a Play Stationjéhez legalább ötven játék tartozott. A szülei Tedként és Elaine-ként mutatkoztak be, és úgy tettek, mintha semmi sem lenne szórakoztatóbb számukra, mint harmincnégy középiskolás fiút vendégül látni. A pizzát otthon sütötték (külön pizzasütőben, a konyhában lévő négy sütő egyikében), és a drága, olasz nevű kenyérből készült szendvicseket hatalmas tálakra halmozták fel. És volt ott mindenféle szénsavas üdítőital, a különleges fajtákból, nem csak az az egyszerű, amelyet Levi édesanyja szokott venni. Volt egy borospincéjük meg egy különleges borhűtőjük, és rengeteg sört tartottak otthon a környék kézműves sörfőzdéiből. Amikor Segglik Jones kért egy sört, Mrs. Lyon csak összeborzolta a haját, és azt felelte, hogy aznap nem szándékozik börtönbe kerülni. Úgy tűnt, Segglik egyáltalán nem bánta a nemleges választ.

Levi, kezében egy pohár gyömbérsörrel, óvatosan végigsétált a házon, és igyekezett nem bámészkodni. Rengeteg modern festményt és absztrakt szobrot látott, egy kandallót, amely az egész falat elfoglalta, a verandán egy szabadtéri kandallót, és egy harmadikat a földszinti játékszobában, ahol biliárd, csocsó, egy másik hatalmas tévé és Play Station, valamint egy megpakolt bár kapott helyet.

Aztán Jeremy váratlanul megjelent mellette.

– Kösz, hogy eljöttél, Levi.

– Nincs mit – válaszolta a fiú. – Nagyon szép minden.

– Kösz. Azt hiszem, a szüleim egy kissé túltolták a dolgot. Szerinted tényleg szükségünk van egy Zeusz-szoborra? – vigyorgott, a szemét forgatva.

– Nem hiszem – értett egyet vele Levi.

– Figyu, lenne kedved holnap este együtt lógni? Elmehetnénk moziba, vagy csak átjöhetnél hozzánk.

Levi nagyot kortyolt az üdítőjéből, majd Jeremyre pillantott. Igen. Meleg, ebben egészen biztos volt.

– Hát, nézd, haver – nyögte. – Van barátnőm. – Legalábbis néha lefeküdt Jessicával, ha ez számít. De mégis. Az üzenet egyértelmű volt: *Hetero vagyok*.

– Remek. Nos, jöhettek mind a ketten, ha nincs jobb dolgok. – Jeremy kis szünetet tartott. – Még senkit sem ismerek itt, ez a helyzet.

Egyértelmű kérés volt, és Levi elképzelni sem tudta, Jeremy miért pont őt választotta. Úgy vélte, a többi gazdag poronty hamarosan elmondja majd Jeremynek, hogy Cooperék a fehér rabszolgák közé tartoznak, ha tetszik, ha nem, Levinak nincs autója, és iskola után két helyen is dolgozik. De egyelőre azzal, hogy itt lehetett, bepillantást nyert a másik világba...

– Persze. Kösz. Majd megkérdezem, ráér-e. Jessicának hívják.

– Szuper. Hét órakor? Anya nagyszerű szakácsnő.

– Köszönöm, kicsim – szólalt meg a fiú édesanyja, aki épp akkor lépett be a szobába egy hatalmas tálca szendviccsel. Amikor megpillantotta őket együtt, megdermedt. A mosoly lefagyott az arcáról.

– Ez az igazság, anya. – Jeremy átkarolta a filigrán alkatú aszszonyt, homlokon csókolta, majd elvett egy szendvicset. – Nyakon csap, ha mást mondok – tette hozzá Levihoz fordulva.

Mrs. Lyon összehúzott szemöldökkel mérte végig a fiút.

– Hogy hívnak, drágám?

– Levi – válaszolt Jeremy helyette. – Elkapót játszik. Ha nem bánod, holnap átjön. A barátnőjét is elhozza.

– Ó, van barátnőd! – A fiú anyja azonnal megnyugodott. – Mi-lyen csodás! Persze! Igen, igen, gyertek mind a ketten. Nagyszerű lesz.

– Lehet, hogy Jessicának dolgoznia kell – szabadkozott Levi. – Majd megkérdezem. De köszönjük a meghívást.

– Van a kedvesednek egy barátnője? – érdeklődött Mrs. Lyon.

– Na, már megint a jövődöbeli menyét keresi – kommentálta Jeremy könnyed mosollyal. Odafentről csattanás hallatszott, amit káromkodás követett. – Ez úgy hangzik, mintha kiömlött volna valami a fehér kárpitra. Mondtam, hogy ne vegyétek meg azt a szófát – tette hozzá.

– Ó, hagyd már! Nem vadállatok vagytok – mentegetőzött az asszony.

– Nem szeretnék ellentmondani, de éppen hogy azok vagyunk – szólta közbe Levi. Jeremy széles vigyorral válaszolt, és elment az édesanyjával, valószínűleg azért, hogy feltakarítsanak.

Hát, igen. Egyértelmű. Jeremy meleg. Vagy csak... kaliforniai. Vagy mindkettő.

Levi másnap megint elment hozzájuk, és miután a műszakja véget ért a kikötőben, stoppal kellett eljutnia Jeremyékhez. Hat órán keresztül takarította a hajókat a szárazdokkban, ami ugyan meglehetősen kimerítő munka, de legalább ing nélkül dolgozhatott, és kiérdemelte Amber Hogyishívják helyeslő pillantását, aki a településen töltötte a hétvégét. Jess nem akarta kihagyni a szombat esti borraivalókat, így Levi egyedül ment.

Jeremyéknél együtt vacsoráztak a srác szüleivel (kacsát, ha hiszed, ha nem), majd tipikus fiús dolgokat műveltek: még ettek, és a Soldier of Fortune-nel játszottak a lenti Play Stationön. Amikor Jeremy megkérdezte, hol szándékozik továbbtanulni, Levi hezitált, nem akarta felvilágosítani a fiút, hogy az egyetem olyan drága, hogy még csak nem is gondolkodik a felvételin.

– Még nem tudom – válaszolta.

– Még én sem – mondta Jeremy könnyedén, bár Levi már hallotta, hogy több egyetem is érdeklődik iránta, mivel kiváló futballjátékos volt. – Te, mondd csak, kik a jó csajok a suliban? Remélem, idén találok magamnak egy barátnőt.

Ez olyan esetlenül hangzott, hogy Levi majdnem felnyögött. Mégis, volt valami Jeremyben: talán ártatlanság vagy ilyesmi.

– Volt barátnőd ott, ahol korábban laktatok? – tesztelte a fiút.

– Nem igazán. Senki komoly. Tudod, hogy van ez. – Jeremy elfordította a fejét. – A foci, a sulis, nehéz időt találni.

Levi teljesen más tapasztalattal rendelkezett: le sem tudta va-

karni magáról a lányokat. Hacsak nem egy pubertás előtt álló első-éves vagy, legalább egy csaj biztosan a nyakadba akaszkodik, amíg péntek esténként mezt viselsz, az sem számít, milyen rosszul játszik a csapat.

Amikor már későre járt, Levi bejelentette, hogy hazasétál, habár tizenegy kilométer volt az út le a Hegyről, az Ófalut megkerülve a lakókocsiparkig. De Jeremy ragaszkodott hozzá, hogy hazavigye; volt egy kabriója, és Isten a megmondhatója, nem viselkedett seggfej módjára.

– Remek éjszaka egy kis kocsikázáshoz, mi? – kérdezte barátságosan, és beugrott az autóba, anélkül hogy használta volna az ajtót. Levi hasonlóképpen cselekedett, mert úgy vélte, az emberek ezt teszik, ha van egy kabriójuk.

Jeremynek egész úton be nem állt a szája, amíg el nem érték a 15-ös utat, mesélt Levinak a Napában töltött éveiről (nagyon frankó), és arról, miért döntöttek úgy a szülei, hogy elköltöznek (az apjának fekélye lett, és úgy vélték, New York államban kevésbé stresszes a borkészítés), majd az edzőről kérdezgette, és a csapatakról, amelyekkel játszani fognak.

– Itt jobbra. West Lakókocsipark.

Várta, hogy Jeremynek leessen, hogy rossz csapattárrsal kezdett barátkozni.

– Oké. Melyik a tiétek? – kérdezte a fiú, ahogy ráfordult a mobil házak között vezető útra.

– Az utolsó balra. Köszönöm a fuvert, haver. És köszönet a mamádnak is a vacsoráért.

– Ugyan, jó volt, hogy átjöttél. Az edzésen találkozunk.

Intett egyet, majd könnyedén megfordult, és elhajtott, a motor hangja pedig lassan elhalt a távolban.

Így kezdődött a barátságuk. A következő hónapban Jeremy gyakran meghívta vacsorázni, amíg egy nap Levi anyja fel nem csattant:

– Miért nem hívod meg te is őt? Szégyellsz minket, vagy mi?

Amikor Jeremy megjelent náluk, virágot hozott az édesanyjának, Sarah-nak pedig azt mondta, hogy irtó jól néz ki. Nem tett

megjegyzéseket a vízfoltos mennyezetre, a fridzsiderben lévő olcsó borra, vagy arra, hogy négyen alig férnek el a konyhában.

– Ez tonhalas casserole? – kérdezte, amikor Levi anyja egy tűzálló tálat tett az asztalra. – Ó, a kedvencem! Évek óta nem ettem ilyet! Az anyukám egy kicsit sznob, ami az ételeket illeti. De ez! Ez az igazi ínycség! – Elvigyorodott, mintha épp most rabolta volna ki a bankot, és háromszor is vett, miközben Levi édesanyja lelkendezett.

– A barátod nagyon rendes gyerek – jelentette ki tiszteletteljes hangon az asszony, miután Jeremy elment.

– Ja – helyeselt Levi.

– Van barátnője?

– Azt hiszem, kissé túlkoros vagy hozzá – vigyorgott Levi az anyjára, aki elvörösödött.

– Én leszek a barátnője – lelkesedett Sarah.

– Te meg túl fiatal vagy – torkolta le Levi, miközben meghúzta a haját. – Menj fogat mosni, kisasszony. – A húga engedelmeskedett.

Levi anyja beletúrt festett, szőke hajába, mire előtűntek a fekete hajtövek.

– Csak azt akartam mondani, hogy igazán jóképű fiú, ráadásul kedves és jó modorú. Remélem, valami rád is ragad ebből.

– Kösz, anya.

– Fogadok, nem az a fajta, aki feslett lányokkal kujtorog.

– Az egészen biztos. – A szemöldökét felvonva nézett az anyjára. Az asszony nem vette a lapot.

– Hogy mit eszel azon a Jessica Dunnon, fel nem foghatom.

– Azt, hogy semmit sem takargat. – Az anyja nyakon vágta, bár Levi vigyorogva próbálta elkerülni az ütést. – Ráadásul nagyszerű ember – tette hozzá. – Vagy ilyesmi.

– Szörnyű vagy. Segíts rendbe rakni a konyhát. Fogadok, hogy a barátod segít az anyjának.

Egy nap, miután elkezdődött az iskola, Levi és Jeremy az étkezőbe tartott. Az ajtót azonban elállta valaki: Szupercuki Hercegnő, aki lófarokba fogta vörös haját, és folyvást támogatókat toborzott olyan ügyekhez, mint például a műanyag palackok újrahasznosítá-

sa vagy a fókák megmentése. Élete küldetése az volt, hogy a világon mindenki kedvelje őt. Most csak álldogált az ajtóban, és fel sem tűnt neki, hogy egy csomó ember nem tud bemenni, hogy ebédelhessen.

– Menj arrébb, Holland! – szólt rá Levi.

A lány nem válaszolt. Ó, a francba, már megint! A lány a pólója alját húzogatta, és zavarodottan bámult. Levi előrelépett, de mielőtt el tudta volna kapni, a lány már a padlón rángatózott.

– Te jó ég! – szaladt ki Jeremy száján, és már tépte le magáról a hátzsiszakot, és a lány mellé térdelt. – Hé, hé, jól vagy?

– Epilepsziás – mondta Levi. Lehúzta a pólóját, és a lány feje alá dugta. Lassan kisebb tömeg gyűlt köréjük, Faith rohamai mindig nagy közönséget vonzottak. Tizenkét év ugyanazok között a srácok között... azt hinnéd, hogy az emberek ennyi idő alatt már hozzászoknak. Az iskolai nővér minden évben előadást tartott az osztályban az epilepsziáról, mintha szükségük lett volna az emlékeztetőre, Faithnek pedig a szűgyenkezésre. Ez volt az egyetlen alkalom, amikor sajnálta a lányt. Jó, meg akkor, amikor meghalt az anyja.

Jeremy akkorra már átkarolta a lányt.

– Nem lenne szabad megmozdítani! – figyelmeztette Levi, de Jeremy felkapta őt, és mindenkit félrelökve átrohant az előcsarnokon.

Ez volt aztán a valami! Az iskolában napokig erről beszéltek; Jeremy úgy viselkedett, mint egy igazi lovag, hát persze hogy Faith azonnal beleszeretett, hiszen annyira romantikus volt az egész. Hát nem lenne szuper, ha te is epilepsziás lennél, vagy legalább egyszer-egyszer elájulnál? Levi gyakorlatilag belefáradt a sok szemforgatásba.

– Szerelmes vagyok, barátom – közölte Jeremy néhány héttel később. – Ez a lány elképesztő.

– Ja.

– De tényleg. Csodaszép. Akár egy angyal.

Levi lesújtó pillantást vetett rá.

– Persze.

Bár Levi apa nélkül nőtt fel, mégis – ahogy a főnöke nevezte – igazi férfi volt. Negyedikes korától kezdve futballozott, ügyesen bánt

a szerszámokkal, tizenkét éves korában már barátnője volt, tizenöt évesen pedig elvesztette a szüzességét. Abban az évben, amikor az apja lelépett, egy évvel lemaradt, így az osztálytársainál idősebb volt, hetedikben megizmosodott, a középiskola második osztályában már tudott autót vezetni, és mindez tiszteletet váltott ki a többiekből. Mindig egy csapat srác vette körül.

És a srácok nem mondták azt a barátnőjükéről, hogy olyan szép, mint egy angyal. Beszéltek a cicijükről, a fenekükről, meg arról, meddig jutottak el velük. Ha egy srác tényleg szerelmes volt, akkor hallgatott, és nyakon vágta azt (a legtöbbször Levit), aki a kérdéses leányzó cicijéről és fenekéről elmélkedett.

Levi nem tartotta magát szakértőnek, de gyanította, hogy Jeremy talán nem is tudja, hogy meleg. Vagy ha igen, nem akarja elfogadni. A fiú mindig nagyon óvatosan viselkedett az öltözőben, ami elég különös egy olyan srác esetében, aki tíz éve futballozik. A legtöbb fiú nem foglalkozott a meztelenséggel, bár néhányan szerettek ruha nélkül flangálni, és felettébb büszkén mutogatták a dákójukat. Természetesen elhangzottak meleg viccek, Jeremy visszafogottan kuncogott, és néha Levira nézett, vajon tényleg vicces volt-e (sohasem volt az). Nos, Jeremy rendszeresen lesütötte a szemét, amíg fel nem öltözött. Amikor Nagy Frankie Pepitone megjelent egy tetoválással a vállán, az összes fiú megcsodálta a művet, majd jól odavágott a friss és még érzékeny bőrre (mert a focisták végül is szeretnek fájdalmat okozni), ám Jeremy alig tudott ránézni a tetkóra.

– Menő. – Mindössze ennyit mondott, és Levinak az volt a benyomása, hogy Jeremy attól tart, hogy ha ránézne Nagy Frankie-re, kiülne az arcára, mit érez.

Mindenesetre Jeremy rendes fickó volt, és Levit nem igazán érdekelte, hogy bűn rondának találja-e Faith Hollandot, vagy ő élete szerelme. Ez volt az utolsó éve; azzal számolt, hogy utána csatlakozik a hadsereghez, így megpróbálta minél jobban élvezni az életet. És különben is, remekül érezte magát Jeremy társaságában. A srác vicces volt, okos, laza és felettébb tisztességes. Levi és Jess, valamint Jeremy és Faith néha együtt lógtak, moziba mentek, vagy Lyonék házában töltötték az időt, mert Faithnek túl sok tesója volt,

és miért mentek volna a lakókocsiparkba, ha Jeremyéknél rohadt jól lehetett szórakozni? De Jess nem különösebben kedvelte Faitht (sőt, inkább rühellte), így legtöbbször csak hárman maradtak: Jeremy, Levi és Faith.

Faith Holland... egy kicsit nehéz volt vele, tényleg. Cuki, rámenős és fárasztó fajta. Odáig volt Jeremyért, és mintha állandóan meghallgatáson lett volna a jövődöbeli feleség szerepére, megállás nélkül verdesett a szempillájával, és odasimult a fiúhoz, ami egyáltalán nem zavarta Jeremyt. A lány megpuszilta a Lyon házaspárt, azonnal ugrott mosogatni vagy bármit rendbe tenni, és nyilvánvaló volt, hogy Lyonék szerint is csodálatos lány.

– Hála istennek, hogy végre talált valakit! – hallotta meg véletlenül Levi egyik este, amikor meg akarta köszönni a vendéglátást. Mrs. Lyon a férjével beszélgetett.

– Ideje volt – válaszolta Mr. Lyon. – Nem voltam biztos benne, hogy valaha is megtörténik. – Jelentőségteljes pillantást vetettek egymásra, majd tovább bámulták a CNN-t.

Így valószínűleg nem Levi volt az egyetlen, aki azt gondolta, hogy Jeremy a másik csapatban játszik.

Az érettségi éve volt Levi életének legjobb esztendeje. A futballszezon azzal végződött, hogy Jeremy egy harminckilenc yardos passzt adott, amelyet Levi úgy kapott el a gólerületen belül, hogy alig kellett kinyújtania az ujjait, Jeremy olyan pontosan célzott. A Manningsporti Pumák csoportelsők lettek, bár később elvesztették ezt a címet. Nem számított. Az iskola történetében ez volt a legjobb szezon, így nem panaszkodhattak.

És Levi, akinek nem volt fiútestvére, sem apja, sem nagybátyja, megismerte élete első igazi barátját, aki teljesen különbözött Seggliktól, vagy Tommytól, vagy Nagy Frankie-től. Jeremy sok mindenben sokkal érettebbnek bizonyult, olyasvalaki volt, aki ugyanolyan jól érezte magát Leviéknél, mint a szülei fényűző házában, aki jókat nevetett, és egy poént sem hagyott ki, és sohasem foglalkoztatta, hogy a Hegyen lakók nem szoktak a lakókocsipark kölykeivel vgyülni.

A srác egy kissé túljátszotta a dolgot Faithszel. Időnként megcsókolta, amit annyira borzalmasan csinált, hogy Levit elfogta a rö-

hőghetnék. Jeremy olyan régimódi, nyálás dolgokat művelt, ami egyetlen hetero srácnak sem jutott volna eszébe: virágot tűzött a lány hajába, meg hasonló ostobaságok. És Faith totál megkajálta. Az ölébe ült, és azt javasolta, hogy jelentkezzenek utat takarítani, vagy hogy Levi és Jess lépjen be az iskola kórusába, és együtt menjenek el az idősek otthonába énekelni. Levi időnként rámutatott, hogy létezik gyógyszer az ilyen állapotra. Faith egy kissé bizonytalanul felnevetett, ő meg úgy érezte magát, mintha belerúgott volna egy kiskutyába. Jeremy persze azonnal megvédte a lányt:

– Haver, viselkedj rendesen, szeretem őt. – Ilyenkor a lány újra imádattal simult a fiúhoz.

Egy tavaszi estén Faith magukra hagyta a fiúkat Lyonéknál – Ted és Elaine nem voltak otthon, és Levi azt gyanította, a lánynak nem tetszett, hogy a fiúk eltulajdonítottak két sört a lenti hűtőből, és isten óvja őt attól, hogy részese legyen ennek a törvénytörő cselekedetnek. Levi a lányt nézte, ahogy az lesétált a verandáról, ahol éppen üldögéltek. A haja ragyogott a napfényben, Hollandék hatalmas kutyája ott futott mellette.

– Dugtok Faithszel? – kérdezte pusztá kíváncsiságból.

– Nem, nem – válaszolta Jeremy. – Mi... régimódiak vagyunk. Tudod. Talán várunk az esküvőig.

Levi félrenyelte a sörét.

– Ó! – köhécselt. Jeremy átszellemült mosollyal az arcán csak megvonta a vállát.

Aztán, teljesen váratlanul, Jeremy és Faith egy hétig „szünetet tartottak”. Az egész iskolát meglepte a dolog. A fiú szokatlanul komor volt, és nem akart beszélni. Levi azt hitte, hogy Faith végre ráeszmélt, hogy valami nem stimmel a barátjával.

De megvolt a maga baja. Egy pennsylvaniai egyetem váratlanul felajánlott neki egy kedvező ösztöndíjat (köszönhetően Jeremynak, aki lehetővé tette, hogy az egész szezonban jó színben tűnjön fel). A felkínált összeg és az általa spórolt pénzen felül mindössze öt rongy hiányzott, hogy ki tudja fizetni a tandíjat.

Az anyjától nem kérhetett, az ötezer dollár még így is túl sok volt. Jeremy vagy a szülei bizonyára odáig lettek volna az örömtől,

hogy segíthetnek neki, de ő ezt nem tartotta fair dolognak. Senki- nek sem akart tartozni.

Így hát az apjától kért. Úgy vélte, Rob Cooper tartozik neki ennyivel. Kinyomozta, hogy a fickó mindössze két helységgel odébb lakik. Levi tizenegy éve nem látta. Se egy telefonhívás, se egy szülinapi üdvözet, pedig a fickó harmincöt kilométerrel ar- rébb, egy szép, sötétkékre festett farmházban lakott, és egy új, divatos kocsit parkolt a felhajtóján.

Rob Cooper semmirekellő apa volt, de azonnal felismerte Le- vit. Kezet ráztak, meglapogatta a fia vállát, és behívta a garázsba.

– Hát, szóval, egyenesen a tárgyra térek – szólalt meg Levi –, öt rongyra van szükségem az egyetemhez. Kaptam egy fociöszt- öndíjat, de az csak részleges. – Rövid szünetet tartott. – Abban reménykedem, hogy tudsz segíteni.

Az apja – a francba, a fickónak ugyanolyan zöld szeme volt, mint Levinak, ugyanolyan kigyúrt karja! – bólintott, és egy pilla- natra Levi szíve ostobán összeszorult.

– Hát, szívesen segítenék, fiam. Hány éves vagy? Tizennyolc?

– Tizenkilenc. Kétszer jártam a harmadikat. – *Miután elmentél.*

– Értem, értem. – Az apja ismét bólintott. – Nos, az a helyzet, hogy nemrég nősültem. Újrakezdés meg minden. – Egy pillanat- ra elhallgatott. – A feleségem dolgozik. Különben bemutatnálak neki. – *Ez hazugság*, vette le azonnal Levi. – Bárcsak tudnék segí- teni, fiam! De most nincs ennyi pénzem.

Levi sok mindent akart mondani. Az elmaradt gyerektartásról, amely sokkal több volt, mint ötezer dollár. Arról, hogy Rob Cooper tizenegy évvel azelőtt lemondott arról a jogáról, hogy a fiának ne- vezze őt. Arról, hogy azért bukott meg harmadikban, mert az isko- la után minden egyes nap rohadt sok órán keresztül ült a veran- dán, várva, hogy a mustársárga El Camino beforduljon a West Lakókocsiparkba, mivel Levi tudta, tudta, hogy az apja nem mehe- tett el örökre.

De a szája csukva maradt, és a szégyen égette a gyomrát, amiért azzal hülyítette magát, hogy az apja majd segít neki.

– Én is fociztam, tudtad? – kérdezte a férfi.

– Nem – válaszolt Levi.

- Szélső elkapó voltam.
- Szuper. Figyu, most mennem kell.
- Persze. Még egyszer sajnálom, Levi.

Ahogy az apja kimondta a nevét, azon a hangon, amelyet sohasem felejt el, Levi majdnem megtört. Óvatosan lépkedett végig a felhajtón, mintha elfelejtett volna járni, majd beszállt Segglik ütött-kopott furgonjába. Vissza sem nézett, és egyenesen Genevába hajtott, hogy jelentkezzen a hadseregbe. Nem engedte meg magának, hogy az apja még többet vegyen el tőle, mint amennyit már idáig elvett. Aznap éjjel kissé lerészegedett a haverjaival, Jessnek kellett őt ágyba dugnia, de ettől eltekintve, nagyobb baj nem esett.

Egyébként is, a hét végére Faith és Jeremy újra összejöttek. Pillanatnyi elmebaj.

Amikor a középiskola befejeződött, Levi kitöltötte a hadsereg összes tesztjét, és egy augusztusban kezdődő tizenhat hetes alapkiképzés elé nézett. Hirtelen az otthona lett... mindene.

A nyár keserédes hangulatban telt. Azon kapta magát, hogy a húga ágya mellett ül, amíg az alszik, reménykedve, hogy a kislány nélküle is elboldogul. Úszni vitte őt, meglátogatta a lánycserkészcsapatot, és mindegyik kislánnyal egyenként megígértette, hogy küldenek neki levelet és süteményt. Egy nap virágot vitt az édesanyjának, aki azonnal sírva fakadt.

A sűrű, zöld dombok és az egyenes szőlősorok, a levegő édes illata hirtelen mind-mind nagyon fontossá vált számára. Fájdalmas volt arra gondolnia, hogy a dolgok már sohasem lesznek ugyanolyanok, hogy ő is meg fog változni, és maga mögött hagyja a régi életét, hogy ezt a tökéletes utolsó évet nem lehet megismételni.

Az utolsó este, mielőtt elutazott volna Fort Benningbe, Mr. és Mrs. Lyon partit adott a tiszteletére; elmondták az édesanyjának, hogy nagyszerű embert nevelt a fiából, és a három szülő egy kicsit együtt sírdogált. Jess a parti alatt szakított vele. Nem csinált belőle nagy ügyet, csak könnyedén odavetette:

- Hé, nem látom semmi értelmét, hogy tovább folytassuk, nem gondolod?

Levi egyetértett vele, tényleg semmi értelme sem volt. A lány

megpuszilta, majd a lelkére kötötte, hogy vigyázzon magára, és megígérte, hogy időnként ír neki.

Másnap reggel Jeremy jött érte. Levi megpuszilta az édesanyját, szorosán magához ölelte Sarah-t, és megkérte őket, hogy ne sírjanak. Mindeközben a saját szemét törölgette. Aztán Jeremy megkérdezte, akarja-e vezetni a Beemerét, és hát hogy az ördögbe ne akarta volna.

Egész Hornellig hallgattak. Onnan busz vitte tovább New Yorkba, a Penn Stationre, majd tovább Fort Benningbe. Jeremy a rá következő héten Bostonba készült, hogy elkezdje a futballezéseket, ahol a rangidős irányító cserejátékosa lesz. A köztük lévő szakadék, amelyet Jeremy sohasem hangsúlyozott, hirtelen elmélyült. A srác futballsztár lesz egy menő egyetemen, bizonyára bekerül a profik közé, és egyébként is, könnyű, kiváltságos élet vár rá. Levi pedig a hazáját szolgálja majd egy olyan háborúban, amelyről a legtöbb embernek az volt a véleménye, hogy nem sok jót jelent, és a legtöbb, amit remélhet, hogy nem ölik meg.

Jeremy vett két kávé, és megvárta vele, amíg a Greyhound társaság busza vastag füstfelhőt eregetve beállt, és a sofőr előkeveredett a füstből.

– Úgy tűnik, ez az enyém – mondta Levi, és felkapta a katonai zsákját a vállára.

– Ablak mellé ülj! – tanácsolta Jeremy, mintha gyakorlott utazó lett volna.

– Rendben. Vigyázz magadra, haver! – búcsúzott Levi, és kezét ráztak. – Mindent köszönök.

Egy üres kis frázis volt ez, nem fejezte ki mindazt, amit Levi érzett. *Köszönet azért, hogy sohasem éreztetted velem, hol élek, köszönöm, hogy lehetővé tetted, hogy az egyetemi toborzók felfigyeljenek rám, köszönöm, ahogy passzoltál nekem, köszönet a szüleidért, köszönöm, hogy engem választottál a legjobb barátodnak.*

– Én is köszönöm. – Jeremy hosszan, szorosán megölelte, megveregette a hátát, és amikor elengedte, Levi látta, hogy könnyes a szeme. – Te vagy a legjobb barátom – mondta a fiú remegő hangon.

– Te meg az enyém – felelte Levi. – Te meg az enyém – erő-

sítette meg. Egy hosszú perc telt el, és Levi valamilyen okból úgy vélte, most, hogy elmegy, itt az alkalom, hogy kissé tovább feszítse a húrt. – És ez sohasem fog megváltozni – tette hozzá.

– Ezt hogy érted? – kérdezte Jeremy.

Akkor sem változna, ha elismernéd, hogy meleg vagy. De csak nem mondta ki ezeket a szavakat. Levi vállat vont.

– Hát csak az... Mindig számíthatsz rám, öregem. Bármi történik. És tudod... nekem mindent elmondhatsz. Hívj fel! Vagy küldj egy e-mailt! Meg ilyesmi.

– Köszönöm – mondta Jeremy. Újra megölelték egymást, majd Levi felszállt a buszra.

Majdnem öt évig nem járt újra Manningsportban.

Negyedik fejezet

– Kösz, hogy találkozol velem – mondta Faith három nappal azután, hogy hazaérkezett. – Nem értem, hogy a nagyszüleim hogy nem gyilkolták még meg egymást. Amikor este megpróbálok elaludni, még mindig hallom őket a fejemben, ahogy vitatkoznak. „Akarsz mustárt. Mindig szoktál mustárt kérni. Hogy csinálhatsz szendvicset mustár nélkül? Tessék, itt a mustár.” Tőlük akár lángolhatnék is, még mindig a mustáron vitatkoznának. – Nagyot kortyolt a martinijéből, amely az egyik legjobb dolog volt a Hugo's étteremben. – Kezdem azt gondolni, hogy a leggyorsabb út az öngyilkossághoz az, hogy beköltöztem hozzájuk.

Colleen O'Rourke elvigyorodott.

– Ó, ti, Hollandok olyan jó fej család vagytok!

Colleennal a második osztály óta voltak barátnők, amikor Faith epilepsziás rohamot kapott, és a lány úgy tett, mintha neki is lenne, mivel irigyelte a Faithre irányuló figyelmet. Az elbeszélések szerint Colleen sokkal energikusabb volt, és beverte a fejét az asztallapba, a sebet pedig négy öltéssel kellett összevarni. Ez nagyon boldoggá tette.

– Szóval eltekintve a nagyszüleidtől, hogy érzed magad újra itthon? – érdeklődött Colleen.

– Nagyszerűen – áradozott Faith. – Apa tegnap este elvitt vacsorázni, ami szuper volt. A Vörös Szalamandrában ettünk. Halálosan jó a pizzájuk.

– Férjhez mennék apádhoz, ha megengednéd. – Colleen felvonta az egyik szemöldökét. – Úgy értem, ha képes elviselni azt a borzasztó nőt, csak gondolj bele, hogyan érezne ezzel kapcsolatban. – Az arcára és a felsőtestére mutatott, amelyek kétségkívül gyönyörűek voltak.

– Ne merj szemet vetni az apámra! – figyelmeztette őt Faith. – És az isten szerelmére, kérlek, segíts találni neki valakit. Rettgünk, hogy Lorena egyszer elviszi őt kocsikázni, és a vége az lesz, hogy valahol összeházasodnak. Apa még csak észre sem veszi, mert épp szüret ideje van. – Még egyet kortyolt az italából.

– Nyitva tartom a szememet – ígérte Colleen. – De ebben a pillanatban egyetlen megfelelő személy sem jut eszembe.

Pont ez volt a probléma. Aki apának elég jó, annak egy személyben kell Teréz anyának és Meryl Streepnek lennie. Még a legszerényebben szólva is ritka eset. Múlt éjjel három órát töltött egy időseknek szóló társkeresőn, és csak egyetlen lehetséges jelöltet talált.

– És mi a helyzet a projekteddel? – tudakolta Colleen. – Azzal az izével... a pajtával?

– Hát, az elmúlt két napot azzal töltöttem, hogy körbejártam a helyet, fotókat és tereprendezi terveket készítettem, meg az esővíz elvezetésének a módozatait vizsgáltam. Ne vágj ilyen képet. Ez tök érdekes.

– Szóval az épületet esküvőkre meg ilyesmire lehet majd használni?

– Igen. De a környéken rengeteg hasonló hely van, ezért a pajtának egészen különlegesnek kell lennie. A neve már megvan. Pajta a Kék Gémhez. Tetszik?

– Aha. Nagyon menő. – Colleen elmosolyodott. – Hazajöttél, Faith! Itt vagy megint! Ez szuper. Annyira hiányoztál! Két hónapig maradsz?

– Nagyjából. Tegnap este beszéltem Lizával, és az a benyomásom, hogy Csodálatos Mike már beköltözött hozzá.

– Ne engedd meg neki, hogy kidobjon! Örülök, hogy van egy hely Friscóban, ahová időnként elmehetek.

– San Francisco. Csak a turisták hívják Friscónak.

– Belátom, tévedtem, te sznob. – Colleen intett a felszolgálónak. Az italt a bárban kapták Jessica Dunntól, aki még egy hellót is alig volt képes kipréselni magából, de a személyzetnek ez a tagja férfi volt, és mint ilyen, majdnem kezét-lábát törve rohant az asztalukhoz.

– Szia, Colleen! – üdvözölte örömmel a nőt. – Egy ideje nem láttalak. Fantasztikusan nézel ki. – Faitht teljesen figyelmen kívül hagyta, és nekidőlt az asztalnak, a feneke már-már Faith tányérjához ért. Ez van, amikor egy gyönyörű nimfomániás a barátnőd. A férfiak mindig is körülöngták Colleent. – Egy óra múlva végzek – tette hozzá a pincér.

– Nagyszerű! – nyugtázta Colleen, és hátradobta fekete haját, hogy jobban látszódjon a melle. – Ismerlek valahonnan? Nagyon jóképű vagy.

A pincér sértődött hangot hallatott, és kiegyenesedett. Faith a késének a nyelével ellökte maga elől a tányért.

– Nem ismeresz meg? – kérdezte a pincér. – Nahát!

– Miért? Van közös gyerekünk? Vagy titokban összeházasodtunk? Várj csak, nem neked adományoztam oda a fél vesémet? – Colleen mosolygott, miközben beszélt, és Faith látta, hogy a pincér ellágyul.

– Akkora céda vagy – mondta meleg hangon.

– Ne gyűlölj azért, mert gyönyörű vagyok – incselkedett Colleen, miközben a szempilláival verdesett. – Kaphatunk még egy italt?

– Én egy másik tányért is kérek – szólalt meg Faith.

A pincér továbbra sem vett róla tudomást.

– Greg. Greg vagyok.

– Greg. – Colleen úgy ejtette ki a nevet, mintha valami finomat ízelgetne.. – Kaphatunk még egy italt, Greg? Az idő telik. Én nem hagyám a vendégeket várakozni a kocsmámban. – Valóban,

a településen az O'Rourke's volt az egyik legnépszerűbb hely, ahol a legjobb borokat lehetett kapni, a tizenhétféle kézműves sörről, illetve a mesés nachosról nem is beszélve. Most azért jöttek a Hugo's-ba, mert Colleennek esélye sem lett volna vele beszélgetni, ha a saját bárjában vannak.

Ezenkívül, Faith a község életébe való visszailleszkedési folyamat elején járt. És bujkált Jeremy elől, aki viszont törzsvendégnek számított az O'Rourke'sban. Jeremy nemcsak hogy a település orvosa volt, de adakozott bárkinek, aki jótékonyági ügyből kifolyólag kopogtatott nála, ráadásul támogatott négy baseballcsapatot, amelyekben gyerekek játszottak, és a szőlőbirtokán nagyjából egy tucat embert foglalkoztatott. Valószínűleg ő volt a legnépszerűbb ember a községben, ha nem az egész Földön.

– Értem. Még egy kör – ismételte Greg, miközben megérintette Colleen kézfejét –, a ház számlájára, a késedelem miatt. – És persze azért, mert a barátnője gyönyörű volt, ha szemem szúrja egy villával a srácot, az még akkor is hazavitte volna.

– Te egy boszorkány vagy, vagy ilyesmi – jelentette ki Faith, miután a pincér távozott. – Egyik ámulatból a másikba esem.

– Lehet, hogy valamikor nyáron lefeküdtem vele. Rémlik valami. Egy bolyhos, fehér szőnyeg, fanyar, száraz rizling, persze a Kék Gémből... Erről jut eszembe, összefutottál már valamelyik régi barátoddal vagy ellenségeddel?

– Amióta itt beszélgetünk, Jessica Dunn olyan pillantásokkal méreget, mintha meg akarna ölni – mondta Faith. – Még mindig kurválkodik?

– Gőzöm sincs. Valaki mást láttál?

– Theresa DeFiliót. Újra várandós. Hát nem nagyszerű?

– De, az. Még valaki? – kérdezte Colleen, miközben gyönyörű szeme elkeskenyedett. – Mondjuk egy férfi, akinek a jegyese voltál, és a neve... ja igen, J-vel kezdődik?

Faith felsóhajtott.

– E-maileztem neki, ha tudni akarod. Most büszke vagy magadra? Jövő héten találkozunk.

Colleen is sóhajtott egyet.

– Még beszélsz a szüeleivel?

Faith bólintott.

– Igen. Múlt hónapban együtt ebédeltünk a Pacific Grove-on.

– Te egy szent vagy.

– Az biztos. De ha még egyszer valaki „szegény kislánynak” nevez, megvadulok, és mindenkit megölök magam körül. Kivéve a gyerekeket meg a kutyákat. És az időseket. És téged. Meg Connort. Na jó, nem ölök meg senkit. De ez az örületbe kerget.

– Tudom – mondta Colleen vidáman. – Hirtelen én is nagyon népszerű lettem. Sőt, mondhatom, még annál is népszerűbb. Az emberek odajönnek hozzám, lezútyannak, és azt kérdezzetik: „Coll... – tragikus csend –, Faith jól van?” Én meg azt válaszolom, hogy: „Persze, miért? Ja, arra gondolsz, hogy dr. Tökéletes otthagytá őt az oltár előtt? Ó, barátom, az már őskori történet! Faith már alig emlékszik rá!”

– Kösz – hálálkodott Faith. – Akárhová megyek, mindenütt sajnálkozó tekintettel méregetnek. Láttad, hogy Hugo odajött hozzám? Életében először. – Belekortyolt a martinijébe. – Amióta az eszemet tudom, idejárom, és a tulajdonos most először vette a fáradságot, hogy megszólítson.

– Ne aggódj, drágám! – vigasztalta Colleen. – Hamarosan akad valaki más, akiről pletykálhatnak. Valaki megcsalja a férjét, vagy a könyvtári személyzet egyik tagja sikkaszt, és máris itt az új beszédtema, téged meg Jeremyt pedig elfelejtenek.

– Remélhetőleg – nyugtázta Faith.

Greg meghozta az italukat és néhány kis tojástekercset, rámosolygott Colleenra, és továbbra sem vett tudomást Faithről, aki szerzett egy másik kistányért egy szabad asztalról.

– Ha már a könyvtár szóba került – szólalt meg Faith –, emlékszel Julianne Kammerre? Sovány, barna hajú, nagyon csinos, a matekvizsga alatt hetedikben elhányta magát.

– Hát persze hogy emlékszem! Nem én vagyok az, aki a bal parton él, drágám.

– Oké – mondta Faith. – Nos, megkért, hogy vállaljak el egy kisebb munkát, amíg itthon vagyok. A gyerekszárny mögötti kis udvart. Egy kis labirintust fogok csinálni. A gyerekek imádják az ilyesmit. Azt mondtam, vállalom ingyen. Mert én olyan rendes vagyok.

– És egy kicsit részeg, nincs igazam? Hogyan lehetséges, hogy egy Holland nem bírja az italt?

– A puritán őseimre ütök. – Hm. Igen. Mintha egy kissé akadozna a nyelve.

– Szóval eljött az idő, hogy végleg hazagyere? Frisco sohasem volt az a hely, ahol végleg letelepedhetnél.

– San Francisco.

– Jó, jó, bocsánat! Ne felejtsd el, hol hagytuk abba. Ki kell mennem a mosdóba. – Colleen felállt, és magára hagyta Faitht.

A nő kortyolt egyet a martiniből, annak ellenére, hogy egyre jobban zsibbadt a nyelve, majd körülnézett. A Hugo's jó választásnak bizonyult, itt nyugodtabb a légkör, inkább a turisták számára létesült, mint az egész évben itt élőknek. Csodálatos kilátás nyílt a tóra, az asztalterítők fehérek és frissen vasaltak voltak, a kis vázákban orchideaszálak díszeltek. Egy társaság, amely korábban meglátogatta a Kék Gémet, épp akkor helyezkedett el. Faith pont az ajándékboltban járt, és most felismerte a rózsaszín mackós pólót az egyik nőn. Ettől eltekintve, senkit sem ismert a Hugo'sban tartózkodó emberek közül, Jessica Dunnt kivéve, aki nem nagyon szívelte őt.

Faith és Jeremy sokat jártak ide. Saját asztaluk volt az ablak mellett, itt beszélgettek, fogták egymás kezét, és néha csókolóztak. Időnként Levi is megjelent, hogy meglátogassa Jessica Dunnt (akit a középiskolában Kikapós Jessicának hívtak). Kicsit kellemetlen volt, amikor négyen (vagy hárman) együtt lógtak. Jessica sohasem kedvelte Faitht, és ami azt illeti, Levi sem.

Bár Faith teljes szívéből hitte, hogy a világon minden lány olyan barátot érdemel, mint Jeremy Lyon, mégis mindig különös feszültség vibrált a levegőben, amikor Levi megjelent, és ez csak erősödött, amikor Jessica is csatlakozott hozzájuk. Jeremy sokkal jóképűbb volt (Faith mindig úgy gondolt rá, mint egy napbarnított bőrű, fekete szemű, egzotikus hercegre), Leviban mégis volt valami, ami Jeremyből hiányzott. Később rájött, mi az: a heteroszexualitás.

De amíg középiskolába jártak, Levi állandóan idegesítette. Ahogy azzal az álmodozó, zöldes szemével Jessicára nézett, egyenes, sötétzöke haja mindig szanaszét állt, és az ember tudta, hogy

azok ketten csinálják – nem úgy, mint ő és Jeremy, akik inkább, nos, erőnyesek voltak.

Egyszer Faith rajtakapta őket a Hugo's ruhatárában, és földbe gyökerezett a lába a sietség nélküli, lassú, forró, epekedő csók látán. Levi évekkal idősebbnek látszott a többi fiúnál – erős, izmos karja és nagy keze a Manningsporti Középiskola minden lánytanulójának a fantáziáját megmozgatta. És akkor az a kéz lassan lecsúszott Jess hátán, és Levi a sajátjához húzta a lány csipőjét – a mozdulat eltéveszthetetlenül tele volt szexuális töltettel –, miközben a szája végig szorosan Jessica szájára tapadt.

Te jó ég!

Faith azonnal visszament az asztalukhoz, ahol az ő tökéletes, szerető, védelmező barátja, Jeremy várta. Az arca égett, a keze remegett. Hú, de ciki! Csak remélte, hogy azok ketten nem látták meg őt. Az egész olyan... durva volt. Igen. Durva.

Akkor úgy vélte, annak az oka, hogy Jeremy sohasem csókolta meg őt így, az volt, hogy igazán szerették egymást. Az ő kapcsolatuk sokkal tisztább és különlegesebb volt, mint a pusztá vágy, az a... az a bagzás, amit Levi és Jessica műveltek.

Hát igen.

– Utálok ezt a mosdót – fakadt ki Colleen, ezzel kirángatva Faitht az emlékek mocsarából. – Először is meg lehet fagyni, másodszor meg az automata vécé egyenesen veszélyes. Úgy néz ki, mintha képes lenne beszippantani egy gyereket. – Hátradőlt. – Holland, észrevetted, hogy push-up melltartó van rajtam? Miatad. Connor mindig azt mondja, hogy a nők a nőknek öltöznek ki, és nem a pasiknak.

– Ez igaz. Én mikroszálal karcsúsító fehérneműt vettem fel a tiszteletedre.

– Tényleg? Csak nekem? Nem csoda, hogy te vagy a legjobb barátnőm.

– Megtisztelve érzem magam. Te viszont mindig push-up melltartót viselsz.

– Ott a pont. De most csillogó szemfestéket tettem fel, látod? – Colleen megrebegettette hosszú, fekete, teljesen természetes és összességében igazágtalanul tökéletes szempilláit.

Faith tarkója hirtelen libabőrös lett. Majd remegést érzett a gyomrában, végül meghallotta.

Jeremy hangját.

Ó, te jóisten, neki volt a legdallamosabb hangja, mély és meleg, ráadásul mindig egy kis nevetés bujkált benne, mert egyszerűen csodálatosnak talált mindent és mindenkit.

– Eljött az idő – figyelmeztette Colleen.

– Nem! Nem, nem, nem. Még nem állok készen rá. Utálok ezt a pulóvert – nyeldekelt Faith. – Coll, mit csináljak? Mit tegyek?

– Hát... mondjuk, köszönj neki.

– Képtelen vagyok rá! Le kell adnom hét kilót! Azonkívül erre nem készültem. Fel kell... készülnöm.

Colleen felnevetett.

– Végy erőt magadon! Jól nézel ki.

– Nem. Tényleg nem. Még nem. – Megkockázta egy pillantást a férfi felé: széles váll, gyönyörű fekete haj, és nevetett, ó, a francba! Jeremynek csak negyvenöt fokban kell elfordulnia, és meglátja őt.

– Mosdó – súgta, és eliszkolt.

Sikerült. Istennek hála, senki sem volt a vécében. A szíve úgy dobogott, mintha több testhosszal nyerte volna a lóversenyt, és jó esélye volt rá, hogy elhánnya magát.

Faith a tükörbe pillantott. Igen, határozottan nem áll készen. Először is ott van az a hét kiló súlyfelesleg. Ráadásul ma a haja is zilált. És fel kellene tennie valami csillogó szemfestéket, meg valami szexibb ruhadarabot kellene felvennie, nem ezt a lógós fekete pulóvert, amelyet csak egy menonita viselne egy temetésre. De tényleg, egyáltalán hogyan jutott eszébe, hogy megvegye? Még csak nem is volt mélyen kivágott.

Nem. Fel kell készülnie, mert ha találkozik a férfival, aki ott hagyta őt az oltárnál, elképesztően dögösen kell festenie, és addigra ki kell gondolnia néhány ütős megjegyzést is. Most azonban már benne volt két martini, ráadásul még ez is! Egy kevés a tojásos tekercsből a mellén landolt, és Colleen egy szót sem szólt! Szép kis barátnő.

Rendben. Felhívja Colleent, megkéri, hogy fizesse ki a számlát,

és hogy szóljon, ha Jeremy éppen nem néz oda, hogy kiszabadulhasson innen.

Basszus! A táskáját (benne a telefonnal) az asztalnál hagyta.

Nos. Mindenképpen pisilnie kell. A rémület ezt hozta ki belőle. Bement a fürkébe, és lehúzta magáról a pulóvert – a mikroszálas karcsúsító fehérnemű (próbáld meg ötször egymás után gyorsan kimondani) megkívánta, hogy gyakorlatilag majdnem meztelenül használja az illemhelyet –, és leküzdötte magáról az alsóneműjét. A martinik, bár finomak voltak, és remekül ellazították, abban nem segítettek, hogy kecsesen és koordináltan mozogjon, főleg nem abban a magas sarkú, dögös cipőben, amelyet Colleen tiszteletére vett fel.

Egy férfinak sohasem kell ilyesmivel foglalkoznia – gondolta Faith. Ők sosem rejtezködnék mosdókban, és nem küzdenek mikroszálas cuccokkal meg harisnyanadrágokkal. Ez így egyáltalán nincs jól. A pasiknak annyira könnyű! Intimgyantáztatnak, és viselnek kényelmetlen alsóneműt? Nem. Faith az életét is feltette volna rá, hogy egy férfi találta fel a tangát is. Szemetek.

Miközben azzal küszködött, hogy visszarángassa magára a mikroszálas karcsúsító fehérneműt, a pulóveréért nyúlt – micsoda komplikáció! Az egyik kezét belebújtatta, de nem találta a másik ujját, és hiába tapogatózott, elvétette... és abban a pillanatban felzúgott a gyermekbeszippantó vécé. Egy rántást érzett a karján, Faith hátratántorodott, és rémülettel nézte, ahogy a pulóver lehámozódik róla, és félig eltűnik a vécékagylóban; az egyik ujjja feketén lóg a csésze oldalán, mint egy döglött kígyó.

Colleennak igaza volt. A vécét nyilván felpumpálták szteroidokkal.

– Ó, ez... harap – állapította meg. A hangja visszhangzott. A pulóvere a vécékagylóban volt, és nyilvánvaló, hogy így nem tudja felvenni. Óvatosan megfogta a szárazon maradt ujját, és kísérletet tett arra, hogy kiszabadítsa a ruhadarabot. Ekkor azonban az az átkozott szenzor megint működésbe lépett, és ezúttal teljesen eltűnt a pulóver.

Faith egyedül volt a mosdóban egy piros szoknyában, egy flancos cipőben, egy fekete, 80D-s push-up melltartóban meg egy

bézs mikroszálás karcsúsító bugyiban, amely a melléig ért, és egyedül ez tette lehetővé, hogy egyáltalán beleférjen ebbe az öltözőbe.

Cspadába került. Várjunk csak... az esőkabátja Colleen kocsjában van; a barátnője hozta el őt az este. Úgy nézett ki, hogy esni fog, de nem esett, ezért a kocsiiban hagyta. Nahát. Megvan a terv. Csak felhívja Colleent, megkéri, hogy vegye ki, majd hozza ide az esőkabátot, és akkor ő széleseben eltűnik. Sőt, útközben bedobhat még néhány martinit.

Megfordult, hogy megkeresse a táskáját. Hoppá! Hát persze, az az asztalnál maradt.

Faith beharapta a szája szélét egy pillanatra, majd végignézett magán, és a helyére igazította a jobb mellét. Itt az ideje, hogy bevesse a lovasságot.

Odatipegett az ajtóhoz – hogy miért lábujjhegyen, azt maga sem tudta –, és kilesett. Ahhoz, hogy lássa az éttermet, el kellene hagynia a mosdót, néhány lépést tenni a folyosón, és remélni a jó szerencsét. De akkor odaintegethetne Colleennek, akinek végtére is eszébe juthatna, hogy a legrégebbi barátnője bajban van.

Kinyitotta az ajtót. Nem látott senkit. Tett egy lépést. Még egyet. A karját összefonta a mellén, majd a mikroszálás karcsúsító fehérnemű előtt. De vajon mit akar inkább eltakarni: a keblét vagy a hájleszorító bugyit? A mikroszálás karcsúsító fehérneműt választotta. Még egy lépés. Innen csak három üres asztalt láthatott, de a hangok felerősödtek. Nagyon valószínű, hogy egy újabb turistabusz érkezett. Még egy lépés, és igen, feltűnt a táskája. Faith egy picit előredőlt, hogy odasziszegjen a barátnőjének: jöjjön, mentse meg.

De nem.

Colleen nem volt ott. Hol a nyava... Ó, remek! A barátnője a bárnál volt, és Greggel, a pincérrrel flörtölt.

És egyszer csak egy idős hölgy közeledett a botjával.

Faith gondolkodás nélkül visszamenekült a mosdóba, csupasz vállát megcsapta a hideg levegő, és bevágódott az ajtótól legtávolabb eső fülkébe. Te jó ég, ez annyira megalázó! Ott ácsorgott, és

várta, hogy az asszony elvégezze a dolgát. Teltek a másodpercek. Egyre hűvösebb lett.

Végre! A vécé felhördült, az asszony elhagyta a fürkét, és megmosta a kezét (alaposan, állapította meg Faith fájdalmasan). Egy papír kéztörölő. Még egy. És még egy. Aztán a nyíló és záródó ajtó áldott nyekkenése.

Hirtelen eszébe jutott, hogy az asszony szólhatott volna Colleennek. Kirohant a fürkéből, ezáltal a vécé újra lezúdult, de a nő már eltűnt... meglepően fürgén, a botot meg mindent egybevetve. Faith, amilyen gyorsan csak tudott, lábujjhegyen végigtapogott a rövidke előtéren, abban a reményben, hogy elkaphatja az idős nőt. Senki. Speedy Gonzalez nyugdíjas kiadása eltűnt. És Colleen is.

Jeremy azonban a folyosóhoz legközelebb eső asztal mellett üldögélt.

Faith magában káromkodott egyet, majd megfordult, és be menekült a mosdó szentélyébe, mielőtt a férfi megláthatta volna.

Nos, ideje lelépni. Nem volt hátsó kijárat, de a legutolsó fürkéből nyílt egy ablak. Ezen kimászhat; nem lehet túl magasan az étterem hátsó falán. Leugrik, kiveszi azt a nyomorult esőkabátot Colleen kocsijából, keres egy fizetőstelefont, talán a posta melletti még működik, és felhívja Colleent, hogy vonszolja ki azt a csélcsp seggét a Hugo'sból.

Jó terv, gondolta Faith, legalábbis ehhez a leruhátlanított rémálomhoz képest. Óvatosan felállt a vécé ülőkéjére (az éhes bestia újra lezúdult). Az ablak nem volt túl nagy; gyors pillantással felmérte a keblét és az ablak szélességét. Szoros lesz, de meg tudja csinálni. Mászni nem fog tudni, inkább keresztül kell majd magát préselnie. De hát miért is ne? Hiszen minden megaláztatásnál jöhet rosszabb. A mikroszálás karcsúsító fehérnemű és a pulóverzabáló vécé még mindig jobb, mint egy dühös feleség egy imádni való kiskrapekkal, aki kurvának nevezi az embert, nem?

Kidugta a fejét az ablakon. Öt vagy hat autót látott, Colleen kocsiját is beleszámítva, de embert egyet se. Annyira, de annyira jó volna, ha az apja ebben a pillanatban leparkolna ide, és megmentené őt. De nem, csak egy kutya kerülgette a szemeteskonténeret. Elvadult? Veszélyes? Elvadult és veszélyes?

– Hé, blöki! – szólt oda az állatnak, és próbálta felmérni, mennyire vad. Az eb a farkát csóválta. – Jó kutyus – mondta a nő. A kutya újra megcsóválta a farkát. Egy sárga labrador. Nem veszélyes.

Hála istennek, már majdnem sötét volt. Tökéletes. Itt az ideje, hogy Pókemberként akcióba lendüljön.

Faith megtámasztotta a tenyerét az ablakpárkányon, elrugaszkodott, és a karjával felhúzódkodott, hogy kimanőverezze magát az ablakon. Fej kint, váll kint, cici kint, pocak kint. Aztán elakadt.

A fenéke bennragadt.

Tekergőzni kezdett, hogy rásegítsen. Semmi.

A kutya örömteli ugatást hallatott, megérezve, hogy most jön a mulatságos rész.

– Pszt! – suttogta Faith. – Maradj csendben.

Rúgott egyet tekergőzés helyett, feltételezve, hogy az erőgyőzedelmeskedhet a forgatónyomaték felett, vagy fordítva. Lejjebb engedte a csípőjét, és felnyomta magát a karjával. Kirúgott a lábával, de már nem volt min megtámaszkodnia. Tekergőzött és húzódkodott. Tekergőzött és elernyedett. Felemelkedett. Nyomott. Nyögött.

Nada. Nyet. Semmi.

Rendben, oké. Vissza kell ereszkednie, és valami mást kitálnia.

De a gyakorlatban a „vissza” sem tűnt lehetséges opciónak. Faith beszorult, mint dugó a palack nyakába.

– A francba! – szaladt ki a száján. Kissé szédült a két martini-től, vagy attól, hogy a vérellátását némileg akadályozta a jelenlegi szorult helyzete, vagy mindkettőtől.

Felnyomta magát a kezével, behúzta a hasát, és nagyobb erő-kifejtéssel próbálkozott. Szerencsére a mikroszálás karcsúsító fehérnemű csúszós volt. Ő, nagyon jó, három centivel kijebb jutott. Visszanézett a fenekére. Már majdnem kint volt. Persze ha a fenéke hirtelen átjutna az ablakkereten, pont a fejére esne, és kitörné a nyakát. *A nő, aki nem tudta, hogy a vőlegénye meleg, a halálába zuhant, és csak egy mikroszálás karcsúsító fehérneműt viselt.*

– Na, gyerünk! – biztatta magát kissé erőteljesebben. A kutya újra felugrott, majd felugrott, és a tappancsait nekitámasztotta a Hugo's külső falának.

– Segíts nekem, Lassie! – motyogta Faith. Újra tekergőzni kezdett, de hiába.

És ekkor egy fénycsóva vetült rá, amint egy manningssporti rendőrautó fordult be a parkolóba.

Ötödik fejezet

Levi Cooper rendőrként meglehetősen sok furcsaságot látott már. Victor Iskin például mindegyik háziállatát kitömette, miután elhaláloztak. Néha meghívta Levit látogatóba, és a férfi ilyenkor mozdulatlan macskák, kutyák és néhány hörcsög társaságában üldögélt. Methalia Lewis szerette mutogatni, milyen kövér: felhúzta a blúzá, és két markába fogta a hasán rengő haját. De Methalia nyolcvankét éves volt, és vidáman kacarászott e művelet közben, utána viszont pitével kínálta Levit. Joey Kilpatrick a veseköveit, szám szerint hatot, egy kis üvegtálban tartotta a konyhaasztalon, és előszeretettel mesélte, mennyire elszörnyedt a sebész az elfertőződött epehólyagját látva.

De Faith Holland véécéablakon kilógó feje és alig fedett felsőteste... az aztán nem semmi látvány volt – ráadásul a nő fekete melltartót viselt. Lekapcsolta a fényszórókat, és ülve maradt, úgy nézte, hogyan kínlódik Faith az esti szürkületben.

Tudatában volt, hogy ki kellene szállnia az autóból. De a látvány az üléshez szegezte.

Levi nem az a fajta férfi volt, aki sokat nevet, ahogy ezt gyakran mondogatta neki Emmaline, az adminisztrációs asszisztense, akinek az alkalmazását azóta is bánta. De ez... húúú! Érezte, hogy mosolyra húzódik a szája. Kikászálódott az autóból, és a jó háromméternyi magasságban lévő ablakhoz ment. Még jó, hogy Faith nem egy vékonyka kis teremtes, mert eséskor könnyen összetörhette volna magát, így viszont szerencséjére beszorult.

– Valami problémája akadt, asszonyom? – érdeklődött.
– Á, dehogyl! Csak nézelődöm – válaszolta Faith anélkül, hogy a férfit pillantott volna.

– Én is – próbálta elfojtani a mosolyát Levi. – Csodálatos ez az este, nem?

– De. Gyönyörű.

Levi bólintott.

– Mi történt a felsőddel?

A nő hirtelen egyik kezével eltakarta a csodás keblét, mintha csak akkor tűnt volna fel neki, hogy némiképp alulöltözött.

– Ja, hát... egy kis problémám adódott az öltözékekkel.

– Értem. – Faith nem sokáig tudta elrejtteni a látványt a férfi elől, ha nem akarta megkockáztatni, hogy a felsőteste előrebukjon. Levi várt. A nő őt nézte. Aztán egy pillanat elteltével inkább megkapaszkodott, és a férfi előtt újra feltárult a csodás látvány. Azok a gömbölyded, selymes halmocskák a kivágott melltartó kosaraiban! Nem mintha különösképpen kedvelte volna Faith Hollandot, de igencsak nagy híve volt a szép kebleknek, és már régóta nem látott ilyen kivételes példányokat. – Szóval mi történt?

A nő elvörösödött.

– Lehúztam a pulóveremet a végén.

– Velem is állandóan ez történik. – Faith rosszállóan nézett rá.

– Ezért aztán úgy döntöttél, hogy kimászol az ablakon?

– Űhüm.

– Ahová szemlátomást beszorultál.

– Nahát! Az analitikus képességeid kiválóak, Levi. Nem csoda, hogy rendőr vagy.

Ez a megjegyzés további másodpercekre az ablak fogságára kárhoztatta.

– Hát, ha nincs szüksége semmire, akkor megyek a dolgomra. Jó éjszakát, asszonyom!

Elindult az autója felé.

– Levi! Ne menj el! És ne szólíts asszonyomnak. Még hajadon vagyok. Segíts kijutnom innen. Nem a köz szolgálja vagy?

– De igen.

A férfi felhúzta a szemöldökét, és várt.

– Hát akkor? Nyújtsd a kezed, és ne legyél olyan seggfej – türelmetlenkedett a nő.

– Szerinted ablakba szorult, hiányos öltözetű személyek megengedhetik maguknak, hogy ilyen alantas kifejezéssel illessenek egy rendőrt?

Faith felfortyant.

– Cooper biztos úr, lenne szíves kisegíteni innen?

– Egész pontosan Cooper rendőrfőnök, és állok szolgálatára.

A férfi visszaszállt a járőrautóba, és olyan közel állt a falhoz, hogy a lökhárító majdnem érintette az épületet, aztán leállította a motort, és újra kiszállt.

– Meglehetősen kételkedem benne, hogy az volt a legjobb döntés, hogy az ablakon keresztül távozol – szólalt meg, miközben felmászott az autó tetejére. – Jeremy odabenn van?

– Csak segíts kijutnom innen – mordult fel a nő.

A férfi ezt igennek vette.

Most szemmagasságban vannak, állapította meg Levi. Nos, ami Faitht illette, szem- és felsőtestmagasságban. Úgy nézett ki, mintha keresztüllőtték volna a falon. Rendesen beragadt. Be kellene kenni őt vajjal (*Eszedbe ne jusson!* – figyelmeztette magát a férfi), de ezt semmiképpen sem tudná anélkül kivitelezni, hogy hozzáérne a nőhöz. Ez azonban elég rizikós, főleg, ha az ember rendőrfőnök. Szexuális zaklatás meg ilyesmi.

– Oké – mondta. – Én most... Faith, nem bánod, ha most megfogom a karodat, és kihúzlak?

– Persze hogy nem! Hát nem nyilvánvaló? Vagy azt tervezted, hogy beveted a fegyveres erőket?

Levi felvonta az egyik szemöldökét.

– Véleményem szerint lehetnél egy kissé visszafogottabb, Holland – jegyezte meg a férfi –, tekintve, hogy ilyen esetekben azonnal értesíthetném a tűzoltóságot. Gerard Chartier él-hal az ilyesmiért. És az unokaöcséd nem épp önkéntes?

– Kiheréllek, ha idehívod a tűzoltókat! Már az is elég katasztrofá, hogy te itt vagy. Segíts ki innen.

A férfi megfogta a nő felkarját. Faith bőre jéghideg volt, tekintve, hogy estére eléggé lehűlt az idő.

– Háromra – szólt a férfi, és egyik lábát az épület falának támasztotta. – Egy... kettő... három!

Megrántotta a nőt, aki kiszabadult, és a férfit dőlt. Minden puhaságával, gömbölyűségével, a homályban felsejülő fehérségével. Levi hátralépett egyet, amilyen hamar csak lehetett, hogy véget vessen a kontaktusnak, majd leugrott a járóautó tetejéről, és onnan nézett fel a nőre.

– Hát ez meg mi? – kérdezte meghökkenve, a fejét oldalra döntve. Faith valami egészen fura, bézs színű, fényes trikófélét viselt, amely a melle alatt végződött.

– Egy alsónemű. Ne bámuj, és ne merj megszólalni!

A férfi felnyújtotta a kezét, hogy lesegítse az autó tetejéről – és azon morfondírozott, hogyan fogalmazná meg a jelentést. *Egy félmeztelen nő rázuhant a szolgálati kocsim tetejére, mert nem akartam megérinteni őt.* Faith keze is hideg volt.

– Kéred a zubbonyomat? – kérdezte, és már vette is le magáról.

Faith tudomást sem vett a férfiről, Colleen O'Rourke piros MINI Coopere felé igyekezett. Megpróbálta kinyitni az ajtót. Be volt zárva; észszerű, mostanában kipakoltak néhány kocsit. A nő nagyot sóhajtott, és a férfihoz fordult. Az odanyújtotta neki a zubbonyt.

– Köszönöm – mondta Faith, és felhúzta, de nem nézett a férfit. – Használhatom a telefonodat?

– Persze. – Odanyújtotta a készüléket a nőnek, és nézte, ahogy tárcsázik.

Abban a pillanatban Colleen arca megjelent a mosdó ablakában.

– Mi az ördögöt csinálsz ott kinn, Faith? – kérdezte a nő, majd elnevette magát. – Te tényleg kimásztál az ablakon? Szia, Levi!

– Szia, Colleen!

– Öt perccel ezelőtt nagy szükségem lett volna rád – közölte Faith. – Megtennéd, hogy kihozod a táskámat, aztán elmegyünk innen a francba? Minél gyorsabban?

Colleen engedelmeskedett, és nem sokkal később Faith visszaadta Levinak a zubbonyát, és felvette a saját esőkabátját. A lányok csacsogva távoztak, és már jókat nevettek a kellemetlen incidensen.

- Viszlát, rendőrfőnök úr! - köszönt Colleen a férfit mosolyogva.

A férfi bólintott. Faith a kezével intett, de nem nézett a szemébe.

Bár Levi szolgálata gyakorlatilag letelt, miután a két barátnő elhajtott, mégis inkább visszament a rendőrszere. Így befejezhet némi papírmunkát.

A zubbonyán még érezte Faith Holland parfümjének az illatát. Vanília vagy ilyesmi.

Valami, amit az ember desszertként fogyasztana.